

Άραγε, ποιος είναι ο αληθινός Αϊ Βασίλης;

Μια φορά και έναν καιρό, στην καρδιά ενός παγωμένου δάσους, υπήρχε ένα εργαστήρι όχι, όμως, ένα τυχαίο, οποιοδήποτε εργαστήρι, μα το εργαστήρι κατασκευής παιχνιδιών του Αϊ Βασίλη και των ξωτικών του. Εκεί μέσα φτιάχνονταν τα δώρα των παιδιών όλου του κόσμου, και αυτό, όπως πολύ σωστά μαντεύετε, απαιτούσε κόπο και χρόνο πολύ. Η όλη διαδικασία τούς έπαιρνε μια ολόκληρη χρονιά, και φέτος, δίχως καμιά εξαίρεση, χρειάστηκε να δουλέψουν και πάλι όλοι τους σκληρά, ασταμάτητα τριακόσιες εξήντα πέντε ημέρες τόσες όσες χρειάστηκαν, δηλαδή, για να ανοιχτεί και η υπόγεια στοά που συνέδεε το εργαστήρι αυτό με μια κρύα, υγρή και σκοτεινή σπηλιά, όπου μέσα της ζούσε ένας άνθρωπος κοντός, χοντρός και άσχημος. Κατά βάθος δεν ήταν κακός, αλλά τα τελευταία χρόνια συνήθιζε δυστυχώς να κάνει μόνο αταξίες. Και αν, εντελώς συμπτωματικά, το όνομα του ανθρώπου αυτού ήταν ίδιο με εκείνο του γλυκύτατου και χαρωπού γεράκου που όλοι λατρεύουμε, η καρδιά του διέφερε κατά πολύ από τη δική του. Αναμφισβήτητα υπήρχε κάποιος λόγος σημαντικός που εκείνη η καρδιά είχε σκληρύνει τόσο, είχε γίνει σχεδόν πέτρα, ωστόσο αυτό δε δικαιολογούσε ούτε μια από τις πανούργες πράξεις του...

Ο Αϊ Βασίλης είχε πολλούς βοηθούς, αμέτρητα ήταν τα ξωτικά του, μα ο αδερφικός του φίλος ήταν ένας και μοναδικός. Τον έλεγαν Ρούντολφ και ήταν ένας τάρανδος καλόκαρδος και παιχνιδιάρης, με κόκκινη μυτούλα και μεγάλα κέρατα. Αυτός αναλάμβανε να επιβλέπει τα ξωτικά, αυτός και να συντονίζει τη διαδικασία της συσκευασίας των δώρων, αλλά όταν έφτανε η κρίσιμη ώρα της τοποθέτησης των παιχνιδιών στον πελώριο σάκο του Αϊ Βασίλη, τη δουλειά αυτή επέλεγε να την κάνει πάντα μόνος. Ήθελε, βλέπετε, να είναι βέβαιος πως κανένα κουτί δε θα ξεχαστεί πίσω και κανένα παιδί δε θα δυστυχήσει μετά από αυτή την άτυχη στιγμή.

Ήταν παραμονή Χριστουγέννων, και ο Αϊ Βασίλης έπαιρνε τώρα τον τελευταίο του υπνάκο. Ροχάλιζε δυνατά, πολύ δυνατά, και έτσι δεν άκουσε τα βήματα που, σιγά σιγά, τον πλησίασαν. Δίχως να καταλάβει το πώς ή το γιατί, λίγη ώρα αργότερα, ξύπνησε σε έναν χώρο αφιλόξενο και απέναντι του υπήρχε κάποιος που στη ζωή του δεν τον είχε ξαναδεί. Φορούσε τα ρούχα του, τις κόκκινες φόρμες του, τις μαύρες, γυαλιστερές του μπότες, ακόμη και τον σκούφο του, με τη λευκή εκείνη φουντίτσα. Ανήμπορος τον παρακολουθούσε να μεταφέρει ένα ένα τα δώρα από το εργαστήρι του, τα δώρα εκείνα που με τόσο κόπο εκείνος είχε φτιάξει και που προορίζονταν για τα παιδιά. Τα στοίβαζε το ένα πάνω στο άλλο, σε μια γωνιά, και, πού και πού, έριχνε στον Αϊ Βασίλη κλέφτες, περιφρονητικές ματιές.

«Αϊ Βασίλη! Αϊ Βασίλη!» οι φωνές του Ρούντολφ αντηχούσαν χιλιόμετρα μακριά. «Συμφορά που μας βρήκε... Αϊ Βασίλη, χάθηκαν όλα τα δώρα! Τι θα κάνουμε τώρα;» αναφώνησε ο τάρανδος ξανά, βλέποντας εκείνον που, εξωτερικά τουλάχιστον, έμοιαζε τόσο πολύ στον Άγιο.

Αυτός, μην μπορώντας να τον αποφύγει, γύρισε και τον κοίταξε στα ματιά. Διόλου δε δυσκολεύτηκε ο Ρούντολφ να διακρίνει το κενό που υπήρχε στο βλέμμα του ένα κενό που στο σπινθηροβόλο βλέμμα του φίλου του, φυσικά, δεν υπήρχε.

Η μύτη του έλαμψε, φωτίστηκε μεμιάς, όπως συνέβαινε κάθε φορά που κάποια φαινή ιδέα σφηνωνόταν στον νου του.

«Αυτός δεν είναι ο Αϊ Βασίλης», συλλογίστηκε ο Ρούντολφ. «Ποιος όμως είναι;»

Ο πονηρός εκείνος ανθρωπάκος, ο οποίος είχε μπει στο εργαστήριο για να κλέψει το τελευταίο δώρο, επέστρεψε στη σπηλιά, χωρίς προηγουμένως να αντιληφθεί πως υπήρχε κάποιος πίσω του που, καθ' όλη τη διαδρομή, τον κατασκόπευε.

Έβγαλε τα ρούχα του Αϊ Βασίλη και φόρεσε πάλι τα δικά του και, μόλις αφαίρεσε την ψεύτικα γενειάδα του, στο πρόσωπό του Αϊ Βασίλης αναγνώρισε το μικρό εκείνο παιδάκι που κάθε χρόνο του έστελνε γράμματα. Μα, όταν εκείνο το μικρό, αγαθό παιδάκι μεγάλωσε, έγινε ένα κάπως μεγαλύτερο παιδί, αυτό που ήταν τώρα, απόκτησε μια πολύ κακιά συνήθεια, που δεν έλεγε με τίποτα να την κόψει μια συνήθεια που για μία και μοναδική φορά ανάγκασε τον Αϊ Βασίλη να του το στερήσει το Χριστουγεννιάτικο δώρο του, και αυτό, αντί να τον συνετίσει, αντί να τον αναγκάσει να σταματήσει να λέει ψέματα, τον έκανε έναν ακόμη χειρότερο άνθρωπο. Είχε, όμως, έρθει το πλήρωμα του χρόνου να επανορθώσουν για τα λάθη τους και οι δυο. Έτσι, ο Αϊ Βασίλης πρώτος υποχώρησε και υποσχέθηκε στον συνονόμάτό του να τον κάνει συνοδηγό του στην άμαξα, εάν εκείνος επέστρεφε όλα τα δώρα, και έπειτα ο Βασίλης συμφώνησε, του έδωσε και αυτός τη δική του υπόσχεση, γιατί η πρόταση του Αϊ Βασίλη του καλάρωσε αλλά και γιατί στην καρδιά του παρέμεινε ακόμη παιδί: «Από τα χείλη μου άλλο ψέμα, θα το δεις, ποτέ δε θα ξαναβγεί», του είπε, και στην ψυχή κανενός από όσους βρίσκονταν στο δωμάτιο τότε δε χωρούσε πλέον αμφιβολία.

Όση ώρα εκείνοι αγκαλιάζονταν και ζητούσαν ο ένας από τον άλλο *συγγνώμη*, ο Ρούντολφ είχε ήδη φορτώσει τα δώρα στο έλκηθρο το είχε, μάλιστα, σταθμεύσει απέξω από την σπηλιά και με το κουδουνάκι του τους καλούσε όλους να πιάσουν δουλειά...